KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 13. december 1994

om Det Forenede Kongeriges forslag om at yde støtte til Carpets International (UK) plc (tidligere Abingdon Carpets plc) i Gwent

(Kun den engelske udgave er autentisk)

(Tekst af betydning for EØS)

(94/1071/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2,

under henvisning til aftalen om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

under henvisning til ovenstående artikler givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

I skrivelse af 23. september 1993 meddelte de britiske myndigheder Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 3, og rammebestemmelserne for støtte til kunstfiberindustrien [1], at de havde til hensigt at yde støtte med tilbagevirkende kraft til Abingdon Carpets plc med henblik på et allerede afsluttet investeringsprogram på omkring 4,9 mio. £ (6,39 mio. ECU) til et nyt anlæg til fremstilling af kontinuerligt, bulked filamentgarn af polypropylen (herefter PP-BCF-garn) på virksomhedens fabrik i Crumlin i Gwent. Virksomheden forarbejder garnet til tæppefremstilling. Virksomheden blev opkøbt af Shaw Industries Inc. i september 1993, og den 1. januar 1994 blev den sammen med Kosset Carpets Ltd overført til Carpets International (UK) plc (herefter blot: CIP), et nyt datterselskab, som Shaw Industries Inc. var eneaktionær i.

Støtten skulle tildeles i form af et gavebidrag på 750 000 £ (0,98 mio. ECU) under den ordning for regional udviklingsstøtte, der blev godkendt af Kommissionen i 1984.

Det skal bemærkes, at virksomheden søgte om tilskud den 29. marts 1988, og at ansøgerne ifølge ordningen for regional udviklingsstøtte kunne foretage de investeringer, de søgte om støtte til, inden ansøgningen godkendtes af de britiske myndigheder. Forslaget førte til brevveksling mellem Kommissionen og de britiske myndigheder i september 1990, og i december 1991 mellem Kommissionen og virksomheden. Som allerede nævnt anmeldte de britiske myndigheder først et forslag om at yde støtte til virksomheden den 23. september 1993.

Kommissionen besluttede den 14. december 1993 at indlede proceduren i artikel 93, stk. 2, med hensyn til forslaget om støtte.

Årsagen til denne beslutning var, at Kommissionen på baggrund af de oplysninger, de britiske myndigheder havde forelagt, mente, at støtten antagelig ville fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne i et omfang, der stred mod de fælles interesser, fordi den ville føre til en forøgelse af produktionskapaciteten i modtagervirksomheden og således var i modstrid med rammebestemmelserne, ifølge hvilke støtte kun kan godkendes, hvis den fører til en betydelig nedskæring af den støttemodtagende virksomheds produktionskapacitet. Forslaget om støtte syntes derfor at være uforeneligt med fællesmarkedet.

I skrivelse af 27. januar 1994 underrettede Kommissionen de britiske myndigheder om, at den havde besluttet at indlede proceduren i artikel 93, stk. 2, med hensyn til forslaget om at yde støtte til CIP. De øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev underrettet ved offentliggørelse af denne skrivelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [2].

II

I skrivelse af 7. marts 1994 fremsatte de britiske myndigheder deres bemærkninger som led i proceduren.

De britiske myndigheder mente, at Kommissionen skulle vurdere forslaget om støtte på baggrund af den udgave af rammebestemmelserne, der var gældende på det tidspunkt, hvor investeringen blev foretaget, dvs. rammebestemmelserne fra 1987-1989 [3], fordi investeringen blev

[1] EFT nr. C 346 af 30. 12. 1992, s. 2, og EFT nr. C 224 af 12. 8. 1994, s. 4.

[2] EFT nr. C 79 af 16. 3. 1994, s. 8.

[3] EFT nr. C 183 af 11. 7. 1987, s. 4.

foretaget i 1988, og ikke på baggrund af de nye rammebestemmelser, der trådte i kraft 1. januar 1993. Som støtte for denne fortolkning nævnte de britiske myndigheder Kommissionens beslutning om at godkende et forslag om støtte til Crimpfil plc.

Endvidere påpegede de britiske myndigheder, at det ville være meget vanskeligt rent teknisk og urentabelt at tilpasse det pågældende materiel til at producere andet end PP-BCF-garn, og redegjorde for de problemer, man ville støde på, hvis man forsøgte at producere polypropylenstapelfiber på maskinerne eller skifte til produktion af polyester- eller nylongarn. De understregede endvidere, at virksomheden ikke havde til hensigt at producere andet end PP-BCF-garn, og at den var villig til at afgive bindende tilsagn herom, og at myndighederne i givet fald ville føre tilsyn hermed.

De britiske myndigheder oplyste, at statistikkerne for markedet for PP-BCF-garn endnu ikke forelå, men påpegede, at der var tegn på en hurtig vækst både på dette marked og på markedet for stapelfiber af polypropylen. Man forventede, at PP-BCP-produktionen i Vesteuropa ville stige med 6 % om året frem til 1996.

Produktionen af PP-BCF-garn i Vesteuropa

1993-1996

(tusind tons)

1993	1994	1995	1996
175	186	197	209

Kilde: ICI »Propathene« Business Plan, 1994.

De britiske myndigheder mindede samtidig om, at de tidligere havde tilsendt Kommissionen statistikker, der viste, at i 1989, da virksomheden påbegyndte sin produktion af PP-BCP-garn som følge af den pågældende investering, oversteg den vesteuropæiske efterspørgsel efter PP-BCF-garn til fremstilling af tuftede tæpper produktionskapaciteten med 11 400 tons. De britiske myndigheder citerede kilder, der sagde, at der fortsat ville være underkapacitet i produktionen af PP-BCF-garn i Europa, og de bemærkede, at der for nylig var foretaget omfattende investeringer i anlæg til forarbejdning af PP-BCF-garn, navnlig i Belgien og de øvrige Benelux-lande. De fremhævede endvidere, at eftersom rammebestemmelserne især skulle bekæmpe problemer med overkapacitet, skulle de ikke anvendes på forslag om tildeling af støtte i delsektorer af kunstfiberindustrien, hvor efterspørgslen var større end kapaciteten, og den resterende mængde måtte dækkes af import.

Ved at investere i produktion af PP-BCF-garn med de påkrævede specifikationer var det gradvis lykkedes for CIP at begrænse sin import af garn fra USA, som tidligere var den eneste leverandør af den pågældende type PP-BCF-garn, der ikke kunne leveres i Fællesskabet. Da den kapacitet, der var opbygget som følge af investeringen, havde erstattet import, kunne forslaget om støtte ikke få uheldige følgevirkninger for samhandelen med PP-BCF-garn internt i Fællesskabet. Under alle omstændigheder mente de britiske myndigheder, at CIP's markedsandel ikke var tilstrækkelig stor til at påvirke samhandelen i Fællesskabet nævneværdigt.

De britiske myndigheder påpegede endvidere, at der var miljømæssige fordele f.eks. ved i stigende grad at anvende polypropylenfilamentgarn som eneste råvare ved tæppeproduktion. Medens farvningen af visse fibre krævede betydelige mængder energi og resulterede i kraftig udskilning af spildevand, blev der ikke udskilt spildevand ved farvningen af polypropylenfilamentgarn. Samtidig havde investeringen ved at give virksomheden mulighed for at optimere farverne og udnytte garnets blandingspotentiale medført en omfattende produktudvikling og bidraget til forskning og udvikling i Europa.

Investeringen havde indtil da skabt 122 nye arbejdspladser (50 direkte og 72 indirekte), hvilket skal sammenlignes med de 97 nye arbejdspladser (33 direkte og 64 indirekte), der var blevet skabt, da de britiske myndigheder anmeldte forslaget om støtte til Kommissionen. Der vil blive skabt yderligere elleve arbejdspladser i 1994. Investeringen blev foretaget i Crumlin i Gwent, som ligger i pendlingdistriktet Merthyr and Rhymney, der blev defineret som et udviklingsområde under den regionale støtteordning (RDG), som Kommissionen fandt var forenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c). Området er endvidere støtteberettiget under strukturfondenes mål nr. 2 og har en af de største arbejdsløshedsprocenter i Wales og hele det Det Forenede Kongerige efter at have lidt alvorligt under afviklingen af kul- og stålindustrien i det sydlige Wales, som engang var den største arbejdsgiver i området. Den pågældende investering var med til at nedbringe arbejdsløshedsprocenten i pendlingdistriktet fra 17,1 i marts 1988, hvor virksomheden søgte om støtte, til 14, hvilket skal sammenlignes med de seneste overslag for Wales på 10,1 % og 9,9 % i hele Det Forenede Kongerige.

De britiske myndigheder fremførte, at projektet derfor havde haft en »betydelig indvirkning« på området, og at spredning og investering i andre industrier havde været af afgørende betydning for at hjælpe området på fode igen og opbygge en økonomi, der hviler i sig selv.

III

I sine bemærkninger under proceduren i artikel 93, stk. 2, gik International Rayon & Synthetic Fibres Committee (CIRFS) imod støtten under henvisning til, at den ikke ville være forenelig med rammebestemmelserne, og eftersom PP-BCF-garn og polyamid-BCF-garn (PA-BCF-garn) konkurrerede med hinanden på visse markeder, ville oprettelse af ny kapacitet til produktion af PP-BCF-garn have indflydelse ikke blot på andre producenter

af sådant garn, men også på producenter af PA-BCF-garn, som i 1993 havde en gennemsnitlig kapacitetsudnyttelsesgrad blandt de nuværende EØS-producenter på omkring 76 %. CIRFS bemærkede endvidere, at selv om CIP's produkt var en forbedring af tidligere generationer af PP-BCF-garn, kunne man ikke betragte deres produkts tekniske specifikationer og produktionsprocessen som unik. Endelig mente CIRFS, at der var sket en betydelig forøgelse af kapaciteten til at producere PP-BCF-garn inden for EØS, og at yderligere forøgelser ville føre til en anselig overkapacitet.

Den danske tekstil- og beklædningsindustris sammenslutning modsatte sig ligeledes forslaget om støtte og påpegede, at det ikke ville være vanskeligt at tilpasse det pågældende materiel til at fremstille almindeligt filamentgarn af polypropylen. Investeringen ville faktisk føre til en forøgelse af kapaciteten i EØS til fremstilling af denne type garn, som man mente der allerede var overkapacitet til. Sammenslutningen hævdede, at forslaget om støtte derfor ville få uheldige følgevirkninger for andre producenter af filamentgarn af polypropylen og for danske tæppeproducenter, som konkurrerede med CIP på markedet for tuftede tæpper.

The European Association for Textile Polyolefins (EATP) fremhævede, at der efter deres opfattelse var underkapacitet til produktion af PP-BCF-garn, medens efterspørgslen var stor, navnlig på grund af det russiske tæppemarked, selv om denne efterspørgsel muligvis ikke ville fortsætte med at være så kraftig. Dette havde ført til omfattende investeringer i PP-BCF i Fællesskabet, som blev eller var blevet foretaget uden statsstøtte og ville øge kapaciteten og føre til overkapacitet inden udgangen af 1994.

Imidlertid støttede The British Polyolefin Association en godkendelse af støtteforslaget og navnlig de britiske myndigheders ønske om, at det blev vurderet på baggrund af de rammebestemmelser, der gjaldt i 1987-1989, hvor virksomheden foretog den investering, den havde søgt om støtte til.

I skrivelse af 3. maj 1994 blev de bemærkninger, der var fremsat under proceduren, fremsendt til de britiske myndigheder, der svarede i skrivelse af 19. juli 1994. De britiske myndigheder gentog, at den pågældende investering havde regionale fordele. De understregede samtidig, at de mente, at det ikke i øjeblikket var økonomisk rentabelt at tilpasse materiellet til produktion af PA-BCF-garn, og gentog, at virksomheden var villig til at give garanti herfor, og at myndighederne ville føre tilsyn hermed. Endvidere afviste de, at PP-BCF og PA-BCF konkurrerede med hinanden med henblik på visse færdigvarer, og forklarede, at de to typer fibre supplerede hinanden med hensyn til design. Endelig tog de til efterretning, at CIRFS og EATP havde bekræftet, at der i øjeblikket var underkapacitet til produktion af PP-BCF i Europa, og bemærkede, at denne underkapacitet havde været endnu mere markant, da CIP foretog den pågældende investering.

IV

Da Kommissionen indledte proceduren i artikel 93, stk. 2, med hensyn til forslaget om støtte til CIP, fremhævede den, at »hvis der ikke er foretaget de nødvendige tekniske specifikationer, inden produktionen af udstyret fandt sted [kan] udstyr, der anvendes til fremstilling af BCF-polypropylengarn, ikke anvendes til fremstilling af polyamid- og polyestergarn«. I sine bemærkninger under proceduren gav de britiske myndigheder en detaljeret beskrivelse af, hvorfor det pågældende udstyr kun med besvær kunne tilpasses til at producere stapelfiber af polypropylen eller omstilles til fremstilling af polyester og polyamid, men de modbeviste ikke Kommissionens opfattelse af, at det pågældende materiel generelt forholdsvis let kan tilpasses til at fremstille filamentgarn af polypropylen. De bemærkede blot, at der var »betydelige forskelle« mellem PP-BCF-garn og andre former for filamentgarn af polypropylen.

Kommissionen har aldrig hævdet, at det pågældende materiel kunne anvendes til fremstilling af PA-BCF-garn, BCF-garn af polyester eller stapelfiber af polypropylen. Den har heller aldrig været i tvivl om, at der er forskelle mellem PP-BCF-garn og andre former for filamentgarn af polypropylen. Derfor er Kommissionen i mangel af bevis på eller argumenter for det modsatte stadig af den opfattelse, den gav udtryk for, at proceduren indledtes: »Det er imidlertid relativt let at omstille sådant udstyr til fremstilling af polypropylenfilamentgarn«. Da virksomheden imidlertid vil give bindende tilsagn om, at den kun vil fremstille PP-BCF-garn på det pågældende materiel, og da de britiske myndigheder har tilbudt at føre tilsyn hermed, er Kommissionen villig til at vurdere forslaget om støtte udelukkende som en forøgelse af kapaciteten til fremstilling af PP-BCF-garn. Da PP-BCF-garn kan anvendes til andre formål end fremstilling af tuftede tæpper, ville det være forkert udelukkende at fokusere på handelen med PP-BCF til brug i denne sektor.

Der handles med PP-BCF-garn mellem medlemsstaterne og inden for EØS (ca. 45 000 tons i 1992). Derfor ville støtten styrke CIP's position over for andre producenter, der skal tilpasse sig ændringer enten uden støtte eller med støtte, der er godkendt som forenelig med fællesmarkedet og, efter den 1. januar 1994, EØS-aftalens funktion. CIP's andel af markedet for PP-BCF-garn og omfanget af eksporten til andre EØS-lande er irrelevant for spørgsmålet, hvorvidt støtte til virksomheden ville påvirke samhandelen internt i EØS. Eftersom støtten ville have betydet, at CIP havde kunnet foretage den pågældende investering uden selv at bære alle omkostningerne, og fordi mere end én virksomhed er aktiv på det pågældende marked, er der

utvivlsomt tale om støtte i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, der truer med at fordreje konkurrencevilkårene og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.

Støtteforslaget blev behørigt anmeldt til Kommissionen i henhold til artikel 93, stk. 3, og den nugældende udgave af rammebestemmelserne for støtte til kunstfiberindustrien.

Kommissionen kunne således give udtryk for sin opfattelse og vurdere forslaget om støtte.

I artikel 92, stk. 1, fastslås princippet om, at bortset fra de i traktaten hjemlede undtagelser er statsstøtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Imidlertid er det i artikel 92, stk. 2 og 3, beskrevet, under hvilke omstændigheder en sådan støtte er eller kan være tilladt.

I artikel 92, stk. 2, hedder det, at visse former for støtte er forenelige med fællesmarkedet. På grund af de pågældende støttes karakter, anvendelsesområde og formål kan den ikke høre herunder.

I artikel 92, stk. 3, hedder det, at støtte kan være forenelig med fællesmarkedet. Foreneligheden skal vurderes i fællesskabssammenhæng og ikke i den enkelte medlemsstat. For at sikre at fællesmarkedet fungerer ordentligt og under hensyntagen til principperne i artikel 3, litra g), skal undtagelserne fra princippet i artikel 92, stk. 1, der fremgår af artikel 92, stk. 3, fortolkes snævert ved vurderingen af en støtteordning eller en individuel tildeling.

Undtagelserne kan navnlig anvendes, når Kommissionen er overbevist om, at de frie markedskræfter uden støtte ikke ville få den potentielle støttemodtager til at slå ind på en vej, der fører til realisering af et af målene.

Anvendes undtagelserne i sager, der ikke bidrager til et sådant mål, eller hvor støtten ikke er nødvendig med henblik herpå, giver man en uretfærdig fordel til visse medlemsstaters industrier eller virksomheder, hvis finansielle position blot vil blive styrket og dermed påvirke samhandelsvilkårene mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencen.

Undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), vedrører støtte til fremme af udviklingen i visse økonomiske regioner. Da levestandarden i pendlingdistriktet Merthyr and Rhymney ikke er usædvanlig lav, og der ikke hersker en alvorlig underbeskæftigelse som defineret i artikel 92, stk. 3, litra a), kan den ikke anvendes her.

Undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra b), vedrører støtte, der kan fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi. De britiske myndigheder har ikke fremført overbevisende argumenter herfor eller argumenteret for, at støtten skulle betragtes som forenelig med fællesmarkedet i kraft af denne undtagelse, ud over, uden henvisning til artikel 92, stk. 3, litra b), at angive, at projektet »bidrog til forskning og udvikling i Europa«, fordi det havde givet CIP mulighed for at optimere sin brug af farvestoffer og udnytte garnets blandingspotentiale, hvorved to af virksomhedens produkter blev førende på markedet. Det er ikke tilstrækkelig begrundelse for at konkludere, at projektet er »et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse«. Desuden er Det Forenede Kongeriges økonomi ikke præget af »en alvorlig forstyrrelse«. Derfor kan undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra b), ikke finde anvendelse.

Undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), vedrører støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Den pågældende investering har ved at skabe 122 arbejdspladser fremmet udviklingen i pendlingdistriktet Merthyr and Rhymney, som er berettiget til regionalstøtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c). Støtteintensiteten og andre aspekter af forslaget om at yde støtte til CIP med tilbagevirkende kraft under ordningen om regional udviklingsstøtte i form af et tilskud på ca. 750 000 £ (0,98 mio. ECU), hvilket er beregnet til at udgøre 15 % af kapitaludgifterne til nye aktiver, er i overensstemmelse med de vilkår, hvorunder Kommissionen godkendte støtteordningen i 1984.

Imidlertid skal virkningen af regionalstøtten til kunstfiberindustrien kontrolleres selv i de mest underudviklede egne af Fællesskabet, som pendlingdistriktet Merthyr and Rhymney ikke tilhører. Det skal således undersøges, om den pågældende støtte er af fælles interesse.

Siden 1977 har vilkårene for tildeling af støtte til kunstfiberindustrien været lagt i faste rammer, hvis bestemmelser og omfang revideres periodevis, senest i 1992.

De britiske myndigheder har fastholdt, at støtteforslaget skal vurderes på baggrund af rammebestemmelserne for 1987-1989, der gjaldt på det tidspunkt, hvor virksom-

heden foretog den pågældende investering. I forbindelse hermed har de citeret Kommissionens beslutning om at godkende et anmeldt forslag om at yde støtte med tilbagevirkende kraft under ordningen om regional udviklingsstøtte til Crimpfil Ltd, en kunstfiberproducent i samme område som CIP.

I sin vurdering af forslaget om at yde støtte med tilbagevirkende kraft til Crimpfil Ltd fastslog Kommissionen, at på den dato, hvor virksomheden foretog de pågældende investeringer — og dermed blev støtteberettiget, hvis Kommissionen kunne godkende det — hørte ingen af investeringerne under den gældende udgave af rammebestemmelserne.

I det foreliggende tilfælde har ingen hævdet, at forslaget om støtte til CIP ikke hørte under de gældende rammebestemmelserne, eller at det ikke hørte under rammebestemmelserne for 1987-1989, der gjaldt på det tidspunkt, hvor virksomheden foretog den pågældende investering. Derfor hørte og hører det pågældende investeringsprogram under rammebestemmelserne, og de britiske myndigheder skulle søge om godkendelse. Selv om der var uformelle kontakter med Kommissionen i 1990 og 1991, anmeldte de britiske myndigheder først støtteforslaget den 23. september 1993. Forslaget skal derfor vurderes på baggrund af de nugældende bestemmelser, der trådte i kraft den 31. december 1992.

De nugældende bestemmelser kræver anmeldelse af enhver påtænkt støtte, uanset form, til fordel for kunstfibervirksomheder, hvad angår sådanne aktiviteter. Efter indførelsen af bestemmelserne er de konsekvent blevet fortolket som vedrørende alle forslag om at yde en sådan støtte, uanset om der er tale om direkte eller indirekte støtte til produktionen, dvs. til aktiviteter i et senere produktionsled som f.eks. forarbejdning eller markedsføring af fibre og garner fremstillet i EØS af støttemodtageren eller en tilknyttet virksomhed med henblik på fremstilling af halvfabrikata eller færdigvarer. Det hedder imidlertid i rammebestemmelserne, at »hvad angår støtte, der henhører under F&U- og miljørammebestemmelser, sker realitetsbehandlingen af den anmeldte støtte i overensstemmelse med disse rammebestemmelser«.

De britiske myndigheder fremførte, at der var miljømæssige fordele ved øget brug af PP-BCF-garn, navnlig i kraft af »tæppefremstilling med en enkelt råvare«. Mekanisk genbrug uden sortering i form af sekundære omdannede produkter er meget lettere, og energigenvinding gennem forbrænding vil hjælpe ved forbrænding af farlige stoffer. Samtidig dannes der ikke spildevand ved fremstillingen af farvet polypropylengarn, der farves ved hjælp af direkte tilførsel af indkapslet pigment. De britiske myndigheder har dog aldrig fremført, at støtteforslaget skulle vurderes på baggrund af fællesskabsbestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse [1]. De har heller ikke fastholdt, at tildelingen eller omfanget af den påtænkte støtte på nogen måde var betinget af den miljømæssige karakter af produktet eller fremstillingsprocessen.

På lignende måde oplyste de britiske myndigheder som nævnt ovenfor, at projektet »bidrog til forskning og udvikling i Europa«, fordi det gav CIP mulighed for at optimere sin brug af farvestoffer og udnytte garnets blandingspotentiale, hvilket førte til, at to af virksomhedens produkter blev førende på markedet. Derfor bestod en væsentlig del af projektet af »den omfattende produktudvikling«, der fandt sted. De britiske myndigheder har imidlertid aldrig fremført, at støtteforslaget skulle have været vurderet på baggrund af EF-rammebestemmelser for statsstøtte til forskning og udvikling [2], og med udgangspunkt i det materiale, de britiske myndigheder har forelagt, kan Kommissionen heller ikke med rette konkludere, at støtteforslaget skulle vurderes herefter.

Derfor skal forslaget om støtte til CIP's investeringsprogram vurderes på baggrund af den nugældende udgave af rammebestemmelserne for støtte til kunstfiberindustrien.

Rammebestemmelserne indeholder kriterier for Kommissionens behandling af sådanne forslag, og det fremhæves blandt andet, at godkendelse af investeringsstøtte under alle omstændigheder afhænger af en betydelig nedskæring af produktionskapaciteten for den potentielle støttemodtager, og at virksomhederne via egne midler skal finansiere investeringer, der øger eller bevarer den produktionskapacitet, de måtte anse for nødvendig for at tilpasse deres produktion til markeds- og teknologiudviklingen. De pågældende investeringer vedrører installation af ny produktionskapacitet, og de britiske myndigheder har underrettet Kommissionen om, at den nye kapacitet ikke vil blive mere end udlignet af samtidige nedskæringer af kapacitet i EØS foretaget af CIP eller den koncern, virksomheden tilhører. Derfor opfylder støtteforslaget ikke rammebestemmelsernes grundlæggende krav om, at støtte skal føre til en reduktion af nettokapaciteten.

Som Kommissionen påpegede ved indledningen af proceduren i artikel 93, stk. 2, med hensyn til den påtænkte støtte til CIP, hedder det i rammebestemmelserne, at medens Kommissionen generelt er positivt indstillet over for investeringsstøtte, der ydes for at råde bod på strukturproblemerne i EF's ugunstigt stillede område, er kravet om betydelig nedskæring ufravigeligt og går forud for alle andre betragtninger. Når Kommissionen vurderer, om et forslag om at yde investeringsstøtte til en virksomhed vil føre til en betydelig nedskæring af produktionskapaciteten, tager den derfor hensyn til forslagets særlige karakteristika, herunder størrelsen af den pågældende investering, og hvor den skal foretages. Det fremgår dog klart af

[1] EFT nr. C 72 af 10. 3. 1994, s. 3.
[2] EFT nr. C 83 af 11. 4. 1986, s. 2.

rammebestemmelserne, at når en virksomhed, som i dette tilfælde, vil forøge eller opretholde sin kapacitet, vil Kommissionen bedømme forslaget negativt.

På samme måde vil Kommissionen ved vurdering af, om der er tale om en betydelig nedskæring af produktionskapaciteten hos den potentielle støttemodtager, undersøge tendensen i den gennemsnitlige kapacitetsudnyttelsesgrad for den eller de pågældende fibre og situationen på markedet for de pågældende færdigvarer. Sådanne betragtninger over disse aspekter af sagen indskrænker dog ikke rammebestemmelsernes krav om en nedskæring.

Da rammebestemmelserne således ikke tillader, at der gives undtagelse for støtte til produktion af fibre, der er omfattet af bestemmelserne, under henvisning til, at den nuværende eller kommende efterspørgsel efter et specifikt fiber er større end det aktuelle udbud, behøver Kommissionen ikke i sin vurdering af forslaget om støtte til CIP at tage stilling til, om efterspørgslen efter PP-BCF er større end produktionskapaciteten i EØS og vil være det i en overskuelig fremtid, eller om det er sandsynligt, at kapaciteten snart vil overstige efterspørgslen.

Det skal bemærkes, at hvis rammebestemmelserne tillod støtte til produktion af fibre under henvisning til, at der antagelig snart ville blive underkapacitet i EØS, ville man formentlig meget hurtigt få overkapacitet. Derfor kræves det i rammebestemmelserne, at kunstfiberproducenter tilpasser sig ændringer i efterspørgslen enten uden støtte eller med støtte, der er godkendt af Kommissionen som forenelig med fællesmarkedet og EØS-aftalens funktion. I denne forbindelse tager Kommissionen til efterretning, at de britiske myndigheder og to af de interesserede parter, der fremsatte deres bemærkninger under proceduren i artikel 93, stk. 2, bemærkede, at der i den seneste tid var foretaget adskillige investeringer i ny kapacitet til produktion af PP-BCF-garn, alle foretaget enten uden støtte eller med støtte, der er godkendt af Kommissionen.

Som anført i meddelelsen om indledning af proceduren i artikel 93, stk. 2, er Kommissionens beslutning om at godkende et forslag om støtte til Filature du Hainaut under henvisning til, at færdigvaren ville skabe helt nye markeder, irrelevant for vurderingen af forslaget om støtte til CIP, fordi støtten i det første tilfælde blev vurderet på baggrund af en tidligere udgave af rammebestemmelserne, der i modsætning til de nugældende bestemmelser ikke eksplicit begrænsede godkendelse til forslag, der blandt andet ville føre til en betydelig nedskæring af støttemodtagerens produktionskapacitet. Selv om de britiske myndigheder har fremført, at CIP's færdigvare, et tæppe fremstillet af PP-BCF-garn, der er specielt pletafvisende og fremtræder som uld, er »et nyskabende produkt«, behøver Kommissionen ikke at tage stilling til, om CIP udelukkende vil skulle konkurrere med andre producenter, der fremstiller tæpper af PP-BCF, eller med producenter af tæpper af andre fibre, hvis produktion hører under rammebestemmelserne, som f.eks. PA-BCF. Under alle omstændigheder er det klart på baggrund af de oplysninger, de britiske myndigheder har forelagt for Kommissionen, at CIP ikke er den eneste tæppeproducent i EØS, der fremstiller tæpper af PP-BCF, og virksomheden var det heller ikke på det tidspunkt, hvor investeringen blev foretaget. Derfor kan der ikke have været tale om at skabe et helt nyt marked, som det var tilfældet i forbindelse med forslaget om støtte til Filature du Hainaut.

Da forslaget om at yde støtte til produktion af PP-BCF vil give CIP en særstilling, så virksomhedens position på markedet ikke længere er bestemt af dens egen effektivitet, finansielle styrke og gennemslagskraft, og dermed øge vanskelighederne for andre producenter af kunstfibre, der tilpasser sig ændringer uden støtte eller med støtte, der er godkendt som forenelig med fællesmarkedet, er det ikke sandsynligt, at det vil fremme en udvikling, der fra Fællesskabets synspunkt vil være tilstrækkelig til at opveje den uundgåelige fordrejning af handelen.

Selv om forslaget i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c), vil fremme udviklingen af pendlingdistriktet Merthyr and Rhymney, vil det påvirke samhandelsvilkårene i en grad, der strider mod den fælles interesse, og de betingelser, der skal være opfyldt, for at man kan anvende undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra c), er ikke opfyldt.

Undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra d), vedrører støtte til fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven. På grund af projektets art finder denne undtagelse ikke anvendelse.

Under hensyn til alle ovenstående betragtninger opfylder forslaget om støtte til CIP's investering i ny kapacitet til produktion af PP-BCF ikke de betingelser, der skal være opfyldt, for at nogen af undtagelserne i artikel 92 kan finde anvendelse.

Støtten er derfor uforenelig med fællesmarkedet og med EØS-aftalens funktion —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte på i alt ca. 750 000 £, som de britiske myndigheder vil yde Carpets International (UK) plc (tidligere Abingdon Carpets plc) under ordningen om regional udviklingsstøtte (RDG) til produktion af kontinuerligt, bulked filamentgarn af polypropylen på produktionsan-

lægget i pendlingdistriktet Merthyr and Rhymney i Gwent, er uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 92 og med EØS-aftalens funktion og kan derfor ikke komme til udbetaling.

Artikel 2

Det Forenede Kongerige underretter inden to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke forholdsregler den har truffet for at efterkomme den.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Det Forenede Kongerige.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. december 1994.

På Kommissionens vegne
Karel VAN MIERT
Medlem af Kommissionen